

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Udrag fra Om Begrebet Ironi

Citation: Kierkegaard, Søren: "Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 1", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 1*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon; Finn Hauberg Mortensen, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 1997 , s. I. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-bi-txt-shoot-id0cc00193-d694-4ff3-8e0f-a6b9943afd46.pdf> (tilgået 29. maj 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 1

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

Enhver vil strax indsee, at vi her har med noget Factisk at gjøre, hvorfor der ikke kan være Tale om Opfattelse i den Forstand, som hos Xenophon, Plato, Aristophanes, hos hvilke Socrates' Virkelighed var Anledning til og Moment i en Fremstilling, der søgte idealt at afrunde, at transfigurere hans Person – Noget *Statens Alvor* umulig kunde indlade sig paa, *hvis Opfattelse* derfor er sine ira atque studio. Vel beroer denne til en vis Grad igjen paa Anklagernes; men hvor hadefuldt disses Sind end har kunnet være mod Socrates, de maae dog have bestræbt sig for saavidt muligt at holde sig til Sandheden. Desuden er Klagen kun et Moment i Statens Opfattelse, den er den ydre Anledning til, at Staten bliver sig i speciellere Forstand dette enkelte Individts Forhold til sig bevidst¹. Om nu den atheniensiske Stat ved Socrates' Domfældelse har begaaet en himmelraabende Uret, om vi gjøre rigtigst i, som frivilligt Følge at slutte os til de lærde Grædekones og aandsfattige men taarerige Menneskevenners Skare, af hvis Tuden og Sukken over, at en saadan brav Mand, saadan et retskaffent Menneske, Dydsmønster og Kosmopolit i een Person blev et Offer for den lumpneste Misundelse, af hvis Tuden og Sukken, siger jeg, Aarhundreder endnu gjenlyde; eller om den atheniensiske Stat gjorde fuldkommen Ret i at dømme Socrates; om vi med frelst Samvittighed tør hengive os til Glæden over den nyere Videnskabeligheds dristige og kraftige Penselstrøg, der skizzere Socrates som en tragisk Heros, der paa eengang havde Uret og Ret, den græske Stat som en articuleret Tingenes Orden, – herom skal vi paa dette Sted ikke udførligere tale.

1. Dette er Socrates ogsaa meget godt bleven sig bevidst, og i *Apologien* lægger han Spørgsmaalet om sin Virksomhed ind i Dommernes Bevidsthed, som anlediget ved Klagen. Smlgn. § 20 C.:
ὑπολάβοι ἂν οὖν τις ἴσως: 'Ἄλλ', ὃ Σώκρατες, τὸ σὸν τί ἐστὶ πρᾶγμα πόθεν αἱ διαβολαὶ σοι αὐταὶ γεγόνασιν; οὐ γὰρ δήπου σοῦ γε οὐδὲν τῶν ἄλλων περιττότερον πραγματευομένου, ἔπειτα τοσαύτη φήμη τε καὶ λόγος γέγονεν, εἰ μὴ τι ἔπραττες ἄλλοῖον ἢ οἱ πολλοί. λέγε οὖν ἡμῖν, τί ἐστίν, ἄνα μὴ καὶ ἡμεῖς περὶ σοῦ αὐτοσχεδιάζωμεν.
(tilbage)